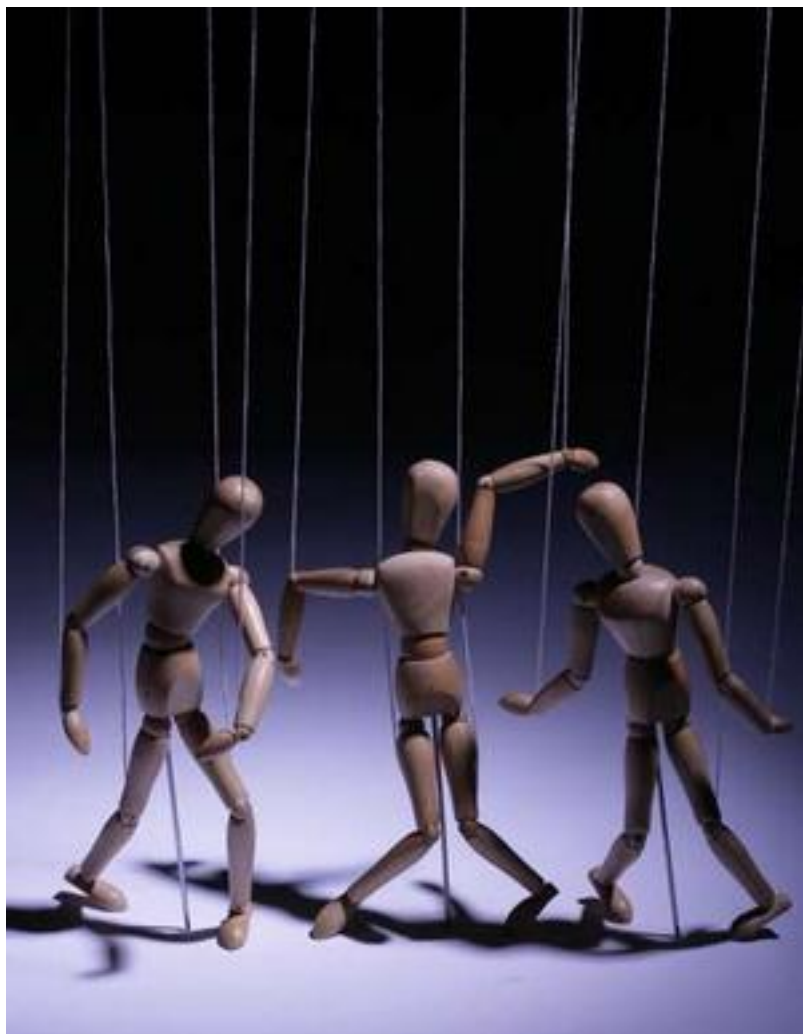

Η διαθήκη μου

Αντισταθείτε
σ' αυτόν που χτίζει ένα μικρό σπιτάκι
και λέει : καλά είμαι εδώ.
Αντισταθείτε σ' αυτόν που γύρισε πάλι στο σπίτι
και λέει : Δόξα σοι ο Θεός.
Αντισταθείτε
στο περσικό τάπητα των πολυκατοικιών
στον κοντό άνθρωπο του γραφείου
στην εταιρία εισαγωγאי-εξαγωγאי
στην κρατική εκπαίδευση

στο φόρο
σε μένα ακόμα που σας ιστορώ.

Αντισταθείτε
σ' αυτόν που χαιρετάει απ' την εξέδρα ώρες
ατέλειωτες τις παρελάσεις
πίνουν καφέδες σύνεδροι, συμβουλατόροι
σ' αυτή την άγονη κυρία που μοιράζει
έντυπα αγίων λίβανον και σμύρναν
σε μένα ακόμα που σας ιστορώ.

Αντισταθείτε πάλι σ' όλους αυτούς που λέγονται
μεγάλοι
στον πρόεδρο του Εφετείου αντισταθείτε
στις μουσικές τα τούμπανα και τις παράτες
σ' όλα τ' ανώτερα συνέδρια που φλυαρούνε
σ' όλους που γράφουν λόγους για την εποχή
δίπλα στη χειμωνιάτικη θερμάστρα
στις κολακείες τις ευχές τις τόσες υποκλίσεις
από γραφιάδες και δειλούς για τον σοφό
αρχηγό τους.

Αντισταθείτε στις υπηρεσίες των αλλοδαπών
και διαβατηρίων
στις φοβερές σημαίες των κρατών και τη
διπλωματία
στα εργοστάσια πολεμικών υλών
σ' αυτούς που λένε λυρισμό τα ωραία λόγια
στα θούρια
στα γλυκερά τραγούδια με τους θρήνους
στους θεατές
στον άνεμο
σ' όλους τους αδιάφορους και τους σοφούς
στους άλλους που κάνουνε το φίλο σας
ως και σε μένα, σε μένα ακόμα που σας ιστορώ
αντισταθείτε.

Τότε μπορεί βέβαιoi να περάσουμε προς την

Ελευθερία.

Υστερόγραφο

Η διαθήκη μου πριν διαβαστεί
- καθώς διαβάστηκε -
ήταν ένα ζεστό άλογο ακέραιο.
Πριν διαβαστεί
όχι οι κληρονόμοι που περίμεναν
αλλά σφετεριστές καταπατήσαν τα χωράφια.
Η διαθήκη μου για σένα και για σε
χρόνια καταχωνιάστηκε στα χρονοντούλαπα
από γραφιάδες πονηρούς συμβολαιογράφους

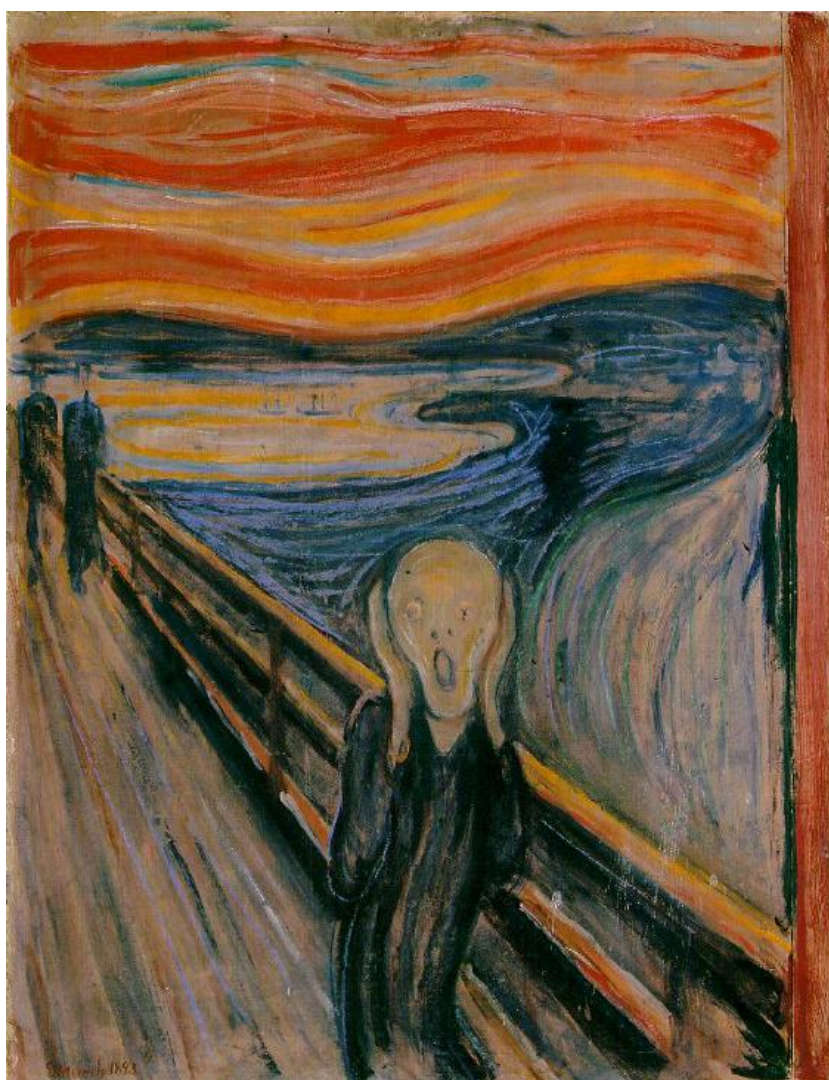
Αλλάξανε φράσεις σημαντικές
ώρες σκυμένοι πάνω της με τρόμο
εξαφανίσανε τα μέρη με τους ποταμούς
τη νέα βουή στα δάση
τον άνεμο τον σκότωσαν -
τώρα καταλαβαίνω πια τι έχασα
ποιος είναι αυτός που πνίγει.
Και συ λοιπόν
στέκεσαι έτσι βουβός με τόσες παραιτήσεις
από φωνή
από τροφή
από άλογο
από σπίτι
στέκεις απαίσια βουβός σαν πεθαμένος :

Ελευθερία ανάπηρη πάλι σου τάζουν.

Μιχάλης Κατσαρός

από τη συλλογή Κατά Σαδδουκαίων, 1953

Όταν ...

Όταν ακούω να μιλάν για τον καιρό
όταν ακούω να μιλάνε για τον πόλεμο
όταν ακούω σήμερα το Αιγαίο να γίνεται ποίηση
να πλημμυρίζει τα σαλόνια

όταν ακούω να υποψιάζονται τις ιδέες μου
να τις ταχτοποιούν σε μια θυρίδα
όταν ακούω σένα να μιλάς
εγώ πάντα σωπαίνω.

Όταν ακούω κάποτε στα βέβαια αυτιά μου
ήχους παράξενους ψίθυρους μακρινούς
όταν ακούω σάλπιγγες και θούρια
λόγους ατέλειωτους ύμνους και κρότους
όταν ακούω να μιλούν για την ελευθερία
για νόμους ευαγγέλια για μια ζωή με τάξη
όταν ακούω να γελούν
όταν ακούω πάλι να μιλούν
εγώ πάντα σωπαίνω.

Μα κάποτε που η κρύα σιωπή θα περιβρέχει τη γη
κάποτε που θα στερέψουν οι άσημες φλυαρίες
θ' ανοίξω το στόμα μου
θα γεμίσουν οι κήποι με καταρράχτες
στις ίδιες βρώμικες αυλές τα οπλοστάσια
οι νέοι έξαλλοι θ' ακολουθούν με στίχους χωρίς ύμνους
ούτε υποταγή στην τρομερή εξουσία.

Πάλι σας δίνω όραμα.

Μιχάλης Κατσαρός
από τη συλλογή Κατά Σαδδουκαίων, 1953